



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1793	Κυριακὴ πρὸ Χρ. Γεννήσεως (Ματθ. 1,1-25) 23 Δεκεμβρίου 2012	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τὸ «ὄνομα τὸ ὑπὲρ πάν ὄνομα»

«Καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν» (Ματθ. 1,21)

Ο Ἰωσήφ, ἀγαπητοί μου, **ὁ δίκαιος Ἰωσήφ ἄνησυχεῖ**. Καὶ πῶς νὰ μὴν ἀνησυχῇ; Δὲν πρόκειται γιὰ κάτι ἀσήμαντο. Ἡ μνηστὴ του, ἡ **παρθένος Μαριάμ, εἶνε ἔγκυος!** Ζάλη λογισμῶν τὸν πιάνει. Μέχρι στιγμῆς δὲν ἔχει γνῶσι τοῦ μυστηρίου καὶ ὑποπτεύεται κάτι τὸ ἀνθρώπινο· ἀλλὰ καὶ μὴ θέλοντας νὰ μείνῃ στὸ γράμμα τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου, ποῦ ἐπέβαλλε αὐστηρὲς κυρώσεις στὶς νέες ποῦ παρεκτρέπονταν ἠθικά, ἀποφασίζει «**λάθρα ἀπολυῖσαι αὐτήν**» (Ματθ. 1,19). Μετὰ ἀπὸ ποιά ἄραγε δραματικὴ πάλη λογισμῶν θὰ κατέληξε στὴν ἀπόφασί αὐτή; **Δικαιοσύνη καὶ ἔλεος** θὰ συγκρούσθηκαν μέσα του καὶ ὡς μόνο τρόπο συμβιβασμοῦ βρῆκε τὸ νὰ διώξῃ τὴ Μαριάμ μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Ἄλλὰ **ἡ θεία πρόνοια** δὲν θὰ ἄφηνε ἐκτεθειμένο τὸ ὄνομα τῆς Παρθένου. «**Ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ**» ἐμφανίζεται στὸν Ἰωσήφ. Διαλύει τοὺς φόβους του, χύνει φῶς στὸ μυστήριό τῆς ἐγκυμοσύνης της, σύρει τὸ παραπέτασμα τῶν αἰώνων καὶ φανερώνει τὸ ἔνδοξο μέλλον τοῦ Υἱοῦ της, ὁ ὁποῖος θὰ ἐρχόταν στὸν κόσμο κατὰ μοναδικὸ τρόπο. Τέλος τοῦ παραγγέλλει νὰ δώσῃ στὸ Θεῖο Βρέφος ὄνομα ποῦ θὰ δείχνῃ μὲ μία καὶ μόνο λέξι ὅλη τὴν ἀποστολή του, **τὸ ὄνομα Ἰησοῦς**: «**Ἰωσήφ υἱὸς Δαυὶδ, μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν Μαριάμ τὴν γυναῖκά σου· τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν ἐκ Πνεύματός ἐστιν ἅγιον· τέξεται δὲ υἱὸν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν· αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν**» (Ματθ. 1,20-21).

Σύμφωνα μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀγγέλου, τὸ Θεῖο Βρέφος τῆς Βηθλεὲμ ὠνομάστηκε **Ἰησοῦς**. **Γύρω ἀπ' τὸ ὄνομα αὐτό**, ποῦ συγκινεῖ καὶ θὰ συγκινῇ κάθε εὐγενῆ ὑπαρξί, θὰ ποῦμε **λίγες λέξεις**, ἀφοῦ προηγουμένως παρακαλέσουμε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο νὰ καθαρῖσῃ τὴν καρδιά καὶ ν' ἀγιάσῃ τὰ χεῖλη μας, διότι δὲν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα «**Κύριος Ἰησοῦς, εἰμὴ ἐν Πνεύματι ἁγίῳ**» (Α' Κορ. 12,3).

Ἀπὸ ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς ἐπικράτησε ἡ συνήθεια σὲ κάθε ἄνθρωπο ποῦ γεννιέται νὰ δίνουν ἓνα ὄνομα, μὲ τὸ ὁποῖο νὰ διακρίνεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὡς ἓνα ἰδιαίτερο πρόσωπο, ὄνομα ποῦ θὰ ὑπενθυμίζῃ τὴν ἱστορία τοῦ ἔθνους του καὶ θὰ χρησιμεύσῃ ὡς κίνητρο γιὰ μίμησι τῶν προγόνων του. **Ἔτσι τὰ ὀνόματα εἶνε καὶ μία ζωντανὴ ἱστορία τοῦ ἔθνους.**

Τὰ ὀνόματα εἶνε πολλὰ, ἀναρίθμητα. Καλύτερα εἶνε τὰ χριστιανικά, ὀνόματα τῶν ἁγίων τῆς Ὁρθοδοξίας, ποῦ οἱ περισσότεροι ἀγίασαν σὲ ἔδαφος ἑλληνικό. **Αὐτὰ νὰ προτιμοῦν** στὶς βαπτίσεις τῶν παιδιῶν τους οἱ Χριστιανοὶ γονεῖς. Τὸ χριστιανικὸ ὄνομά του πρέπει καθένας νὰ τὸ τιμήσῃ, νὰ ζῆ δηλαδὴ ὅπως ὁ ἅγιός του. Ὅνομα χωρὶς ζωὴ χριστιανικὴ μοιάζει μὲ χαρτονόμισμα ὀνομαστικῆς ἀξίας χωρὶς ἀντίκρουσμα σὲ χρυσό. Πόσοι δυστυχῶς φέρουν ὀνόματα **ἀντίθετα μὲ τὴν πραγματικότητα!** «**Εὐξείνος πόντος**» τὸ ὄνομα, «**Μαύρη θάλασσα**» ἡ πραγματικότης. Ἀλλοίμονο, μόνο τὸ ὄνομα ἔμεινε γιὰ νὰ ὑπενθυμίζῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποῦ τὸ φέρει βαπτίσθηκε στὴν ἱερὰ κολυμβήθρα.

Ἐπὶ τοῦ ὄνομα **δικαίωσε πλήρως τὸ ὄνομά του**· εἶνε ὁ **Υἱὸς τῆς Παρθένου**. Σ' αὐτὸν κατὰ θεία ἐντολὴ δόθηκε τὸ ὄνομα **Ἰησοῦς**. Καὶ εἶνε ὁ μόνος στὸν κόσμο ποῦ ὄνομα καὶ πραγματικότης ταυτίζονται ἀπολύτως.

Ἰησοῦς. Γιατί; Ἀπαντᾷ ὁ ἄγγελος: «**Αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν**». **Ὁ Ἰησοῦς μᾶς σώζει**. Γιὰ νὰ ἔχουμε μέσα μας τὴ σωστὴ ἐννοία τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου, θὰ ἐπιχειρήσω νὰ σᾶς δείξω τί κίνδυνο διατρέχει ὁ ἄνθρωπος **μακριὰ του** καὶ ποιά σωτηρία ἀπολαμβάνει **κοντὰ του**.

Κίνδυνος - σωτηρία εἶνε λέξεις ποῦ ἐρχονται συχνὰ στὰ χεῖλη μας, ἀλλὰ ποιά ἐννοία ἔχουν στὸν Χριστιανισμό; Σωθήκαμε! φωνάζουν πολλοί. Ἐρωτῶ· Ἀπὸ τί σωθήκατε; Κι ἀ-

κούω· Ἐγὼ σώθηκα ἀπὸ ἀσθένεια, ἐγὼ ἀπὸ ναυάγιο, ἐγὼ ἀπὸ σεισμό, ἐγὼ ἀπὸ πυρκαϊά, ἐγὼ ἀπὸ θηρία, ἐγὼ ἀπὸ χειρότερα θηρία, ἀνθρώπους δηλαδὴ ποὺ ἤθελαν νὰ μοῦ πιοῦν τὸ αἷμα... Ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἀναπαύομαι στὶς ἀπαντήσεις αὐτές. Ζητῶ κάτι βαθύτερο, ζητῶ ν' ἀκούσω· **Ἦμουν ἀμαρτωλὸς καὶ με ἔσωσε ὁ Χριστός.** Ζητῶ καρδιές καὶ χεῖλη ποὺ νὰ ἐπαναλαμβάνουν τὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου· *«Χριστὸς Ἰησοῦς ἦλθεν στὸν κόσμον ἀμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτός εἰμι ἐγώ»* (Α' Τιμ. 1,15).

Ἀλλὰ γιὰ νὰ κάνῃ ὁ ἄνθρωπος αὐτὴ τὴ διακήρυξι πρέπει νὰ φωτισθῇ ἄνωθεν, νὰ καταλάβῃ ὅτι **ἡ ἀμαρτία**, ἡ ἀνομία, ἡ καταπάτησι τῶν θείων ἐντολῶν, εἶνε ὁ κίνδυνος, **ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος**, ἀπείρως χειρότερος κι ἀπ' τὸ σεισμό κι ἀπ' τὴν πυρκαϊά κι ἀπ' τὴν καταιγίδα. Κι ὅμως οἱ ἄνθρωποι παίζουμε με τὴν ἀμαρτία ὅπως τὰ παιδιὰ με τὰ πρωτοχρονιάτικα παιχνίδια. Τί ἀναισθησία εἶν' αὐτή! Νά 'νε τὸ κεφάλι σου μέσα στὸ στόμα τοῦ θηρίου κι αὐτὸ ἔτσιμο νὰ κλείσῃ τὰ σαγόνια του νὰ σὲ συνθλίψῃ, κ' ἐσὺ νὰ γελάς; Γελάει ὁ ἀμαρτωλός!

ὦ Κύριε, ποὺ θέλεις τὴν κατάλυσι τῆς ἀμαρτίας, φώτισέ μας νὰ καταλάβουμε ἐκεῖνο ποὺ εἶπαν γιὰ τὸν πιστό σου δοῦλο τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο· Αὐτὸς δὲ φοβᾶται τίποτε παρὰ μόνο τὴν ἀμαρτία, **νὰ μὴ προσκρούσῃ στὸ θέλημά σου.**

Ἡ ἀμαρτία! Στὴν ἀρχαιότητα, λέει κάπου ὁ Ἀριστοτέλης, ὑπῆρχαν λησταὶ ποὺ ἐφάρμοζαν τὸν ἐξῆς φρικτὸ τρόπο θανατώσεως τοῦ θύματός τους. Ἔδεναν τὸν ἄνθρωπο σφιχτὰ μετὰ τὸ πτώμα ἐνὸς σκοτωμένου καὶ τὸν ἄφηναν νὰ πεθάνῃ κολλημένους μετὰ τὸ νεκρὸ. Φαντάζεστε τὸ βασανιστήριον;... Νεκρὸς καὶ ζωντανὸς μαζί, ἕως ὅτου κι ὁ ζωντανὸς γίνῃ νεκρὸς κι ἀπλωθῇ σιγῇ θανάτου. Αὐτὴ εἶνε μιὰ εἰκόνα τοῦ ἀμαρτωλοῦ. Ἡ ἀμαρτία εἶνε **τὸ σῶμα τοῦ θανάτου.** Δεμένος μ' αὐτὴν ὁ ἀμαρτωλός, ὅπου νὰ πάῃ ἀναπνέει τὴν δυσσομίαν της. Τὴ μισεῖ, θέλει ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν ἐναγκαλισμὸ της, ἀλλ' αὐτὴ εἶνε κολλημένη πάνω του με δύναμι καὶ τέχνη.

Ὁ ἀμαρτωλὸς σπαράζει· *«Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος· τίς με ῥύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;»* (Ρωμ. 7,24). Ἀκούει τὴ φωνὴν τοῦ ὁ κόσμος μετὰ τοὺς ποιητάς, φιλοσόφους, κοινωνιολόγους, στρατηγούς του, μὰ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ. Τὸν ἀκούει ὁ Ἰησοῦς, ἔρχεται κοντά του –εὐλογημένη στιγμή!–, κόβει τὰ δεσμά, τὸ πτώμα τοῦ θανάτου πετιέται μακριά, ὁ ἀμαρτωλὸς σηκώνεται ὄρθιος, ἀναπνέει ἐλεύθερος καὶ φωνάζει· **Μὲ ἔσωσε, μ' ἐλευθέρωσε ὁ Ἰησοῦς.**

Ἰησοῦς! Αὐτὸ τὸ ὄνομα, γιὰ ὅποιον λυτρῶ-

θηκε ἀπὸ τὴν ἀμαρτία, θὰ γίνῃ τὸ γλυκύτερο. Μ' αὐτὸ θὰ κοιμᾶται καὶ θὰ ξυπνᾷ, μ' αὐτὸ θὰ γεμίξῃ ὁ νοῦς, θὰ φλογίζεται ἡ καρδιά, θὰ γαλβανίζεται ἡ θέλησι, θ' ἀγάλλεται ὅλη ἡ ὑπαρξί του καὶ θὰ καλῇ σὲ δοξολογία ὄλους· *«Αἰνεσάτωσαν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν χορῶ, ἐν τυμπάνῳ καὶ ψαλτηρίῳ ψαλάτωσαν αὐτῶ»* (Ψαλμ. 149,3).

Ἐνας ἀσθενὴς μπῆκε σὲ χειρουργικὴ κλινική· εἶχε στὸ στόμα καρκίνο καὶ ἔπρεπε νὰ ἀφαιρεθῇ ἡ γλῶσσα του. Οἱ γιατροὶ σκέπτονται ὅτι μετὰ τὴν ἐγχείρησι δὲν θὰ μπορῇ πιά νὰ μιλήῃ. Τοῦ λένε λοιπόν, πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ἐγχείρησι, νὰ πῇ τίς τελευταῖες του λέξεις. Ὁ ἀσθενής, πιστὸς χριστιανός, με ἡρεμία ἀπαντᾷ· *«Ἐνα μόνο λόγο ἔχω νὰ πῶ· Ἄς εἶνε εὐλογημένο τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.* Αὐτὸ τὸ ὄνομα θέλω νὰ εἶνε ἡ τελευταία μου λέξι».

Ἰησοῦς σημαίνει σωτηρία. Εἶνε τὸ *«ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα»* (Φιλ. 2,9). Δὲν ὑπάρχει ἄλλο ἱκανὸ νὰ μᾶς σώσῃ. Εἶνε τὸ ὄνομα ποὺ πρὸς στιγμὴν τὴ νύχτα τῆς Μεγάλης Πέμπτης ἀρνήθηκε ὁ ἀπόστολος Πέτρος, γιὰ νὰ τὸ κηρύξῃ ὅμως κατόπιν ἀτρόμητος ἐνώπιον χιλιάδων. Αὐτὸ ἦταν τὸ ὄπλο, μετὰ τὸ ὁποῖο μαχόταν καὶ νικοῦσε. Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἀνέφερε, κι ἀμέσως ὁ ἐκ γενετῆς «χωλός» ἀπέκτησε τὴν υἰεὶά του (βλ. Πράξ. 3,1-10). Ὁ δὲ ἀπόστολος Παῦλος τόσο εἶχε ἀγαπήσει τὸν Κύριο, ὥστε τὸ ὄνομα *Ἰησοῦς* βρίσκεται στὶς ἐπιστολές του διακόσες φορές.

Ὁ Ἰησοῦς! Ἄλλ' ὑπάρχουν καὶ καρδιές ψυχρὲς. Καρδιά ποὺ ἀκούει τὸ ὄνομα αὐτὸ καὶ δὲ συγκινεῖται, ἢ ἀκόμη χειρότερα καρδιά ποὺ ἀκούει με ἀπάθεια νὰ τὸ βρίζουν, εἶνε νεκρή. Νὰ βρίζουν τὸν Ἰησοῦ μου, κ' ἐγὼ νὰ μὴν καίγωμαι, νὰ μὴν ἀνοίγω τὸ στόμα νὰ πῶ δυὸ λέξεις διαμαρτυρίας; Θὰ εἶμαι ὁ πιὸ ἀχάριστος. Ἄλλ' ὄχι. **Δὲν θὰ μείνω ἀδιάφορος·** θέλω τὸ ὄνομά του νὰ δοξασθῇ ἐδῶ στὴ γῆ αὐτή, ὅπου ἄλλοτε δὲν ἀκουγόταν καμμιά βλασφημία.

* * *

Ἀγαπητοί μου. Διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ λυτρώνονται ὄχι μόνο τὰ ἄτομα ἀλλὰ καὶ κοινωνίες καὶ ἔθνη. **Θριαμβεύουν ἐν Χριστῶ Ἰησοῦ.** Ἀπόδειξις ἡ μικρὴ μας πατρίδα. Ὅταν τὸ 1821 ἄρχισε ἡ ἐπανάστασι κατὰ τῶν Τούρκων, ὁ ἱεροκῆρυξ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας **Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος ὁ ἐξ Οἰκονόμων** ἔγραψε στοὺς Ἕλληνας ἀγωνιστὰς περίφημο προτρεπτικὸ λόγο, στὸν ὁποῖο ἀπεδείκνυε ὅτι ἡ ἀπελευθέρωσι τῆς Ἑλλάδος θὰ συντελεσθῇ μετὰ τὴν πίστι στὸ Χριστό. *«Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ πᾶν γόνυ κάμψει ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων»* (Φιλ. 2,10).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος